

Terra de fang

AG n.75

REVISTA DE MARRATXÍ

REPORTATGE:
PÒRTOL MANTÉ VIVA
LA DEVOCIÓ A LA
SANTÍSSIMA TRINITAT

AGNÈS LLOBET
ACTRIU I POETA

GEN J
JOCS A LA BIBLIO

**CONEIX LES
ASSOCIACIONS**
CLUB D'ESPLAI
UTOPIA-JOVENT

Reportaje:
Pòrtol mantiene
viva la devoción a la
Santísima Trinitat

Agnès Llobet
Actriz y poeta

GEN J
Juegos en la biblio

**Conoce las
asociaciones**
Club d'Esplai
Utopia-Juvent

ACTUALITAT MULTIMÈDIA LOCAL

Redacció
Redacción
Alberto Fraile
Ana Serra
Aina Guzmán

Maquetació i disseny gràfic
Maquetación y diseño gráfico
Paula Tomàs

Fotografia
Fotografía
Joan Arbós
Paula Tomàs

Edició i producció
Edición y producción
Deacorde
C/ Gran Via Asima, 2, 10
07009 Palma, Illes Balears
Spain
T +34 971781042
T +34 668861972
info@deacorde.com

Impressió
Impresión
GraficArt Imprenta

Coordinació
Coordinación
Ajuntament de Marratxí
C/ Olesa 66, Sa Cabaneta

4

Ressò / Eco

Formació / Cultura / Comerç /
Medi Ambient / Esport / Parcs i
jardins

Formación / Cultura / Comercio
/ Medio Ambiente / Deporte /
Parques y jardines

8

Reportatge/Reportaje

» Pòrtol manté viva la devoció a
la Santíssima Trinitat
» Pòrtol mantiene viva la
devoción a la *Santísima Trinitat*

14

Mirades/Miradas

» Agnès Llobet, actriu i poeta
» Agnès Llobet, actriz y poeta

20

GEN J

» Jocs a la biblio
» Juegos en la biblio

22

Associacions/Asociaciones

» Club d'Esplai Utopia-Jovent
» Club d'Esplai Utopia-Jovent

FORMACIÓ

Marratxí impulsa el projecte Grans Actius per a majors de 50 anys

L'Ajuntament de Marratxí impulsa un nou projecte presencial en col·laboració amb la FUEIB (Fundación Universitat Empresa de las Illes Balears) amb l'objectiu d'aconseguir que les persones majors de 50 anys tinguin una participació activa en el món digital. Aquest curs, impartit dues vegades per setmana, pretén que els participants posin en pràctica recursos i eines digitals per assolir una independència digital total.

FORMACIÓN

Marratxí impulsa el proyecto Grans Actius para mayores de 50 años

El Ayuntamiento de Marratxí impulsa un nuevo proyecto presencial en colaboración con la FUEIB (Fundación Universitat Empresa de las Illes Balears) con el fin de conseguir que los mayores de 50 años tengan una participación activa en el mundo digital. Este curso, impartido dos veces por semana, pretende que los participantes pongan en práctica recursos y herramientas digitales para conseguir una independencia digital total.

COMERÇ

Èxit de participació del Fang Tapa 2025

El Fang Tapa tanca la seva edició 2025 amb la participació de cinc establiments a Pòrtol i de vuit a Sa Cabaneta. El tradicional trenet va acompanyar els assistents per tots els locals que van participar en les dues jornades. Els esdeveniments van ser tot un èxit i els assistents van poder degustar la gastronomia local fomentant així el comerç del municipi.

COMERCIO

Éxito de participación del Fang Tapa 2025

El Fang Tapa cierra su edición 2025 con la participación de cinco establecimientos en Pòrtol y de ocho en Sa Cabaneta. El tradicional trenecito acompañó a los asistentes todos los locales que participaron en las dos jornadas. Los eventos fueron todo éxito y los asistentes pudieron degustar la gastronomía local fomentando así el comercio del municipio.

ESPORT

Marratxí es bolca amb Cata Coll a la final de l'Eurocopa

Centenars de persones varen viure amb emoció la final de l'Eurocopa femenina celebrada el passat 27 de juliol. L'Ajuntament de Marratxí va habilitar el camp de futbol de Son Caulelles perquè el públic pogués gaudir de la final en pantalla gran. Malgrat la derrota, no hi varen faltar mostres de suport dels marratxiners, vestits amb camisetes i banderes.

DEPORTE

Marratxí se vuelca con Cata Coll en la final de la Eurocopa

Centenares de personas vivieron con emoción la final de la Eurocopa femenina celebrada el pasado 27 de julio. El Ajuntament de Marratxí habilitó el campo de futbol de Son Caulelles para que el público pudiera disfrutar de la final en pantalla grande. A pesar de la derrota, no faltaron muestras de apoyo de los marratxiners, ataviados con camisetas y banderas.

CULTURA

Música i rondalles a la fresca

Marratxí ha tornat a celebrar un estiu més el Cultura a la Fresca en espais emblemàtics del municipi, com la plaça de l'Ajuntament, el Museu del Fang o el pati de Sa Refinadora. El programa, especialment centrat en actuacions musicals en directe, també ha pensat en els més petits amb El món de les rondalles.

CULTURA

Música y rondalles a la fresca

Marratxí ha vuelto a celebrar un verano más el Cultura a la Fresca en lugares emblemáticos del municipio como la plaza del Ajuntament, el Museu del Fang o el patio de Sa Refinadora. El programa, especialmente centrado en actuaciones musicales en directo, también ha pensado en los más pequeños con *El món de les rondalles*.

PARCS I JARDINS

L'Ajuntament instal·la estructures d'ombra als parcs

L'Ajuntament de Marratxí ha destinat 140.000 euros a estructures d'ombra per a tots els parcs infantils, a demanda de les famílies del municipi. Aquestes noves instal·lacions ja s'han completat a Ses Cases Noves, es Figueras, Es Pont d'Inca i la plaça de Can Barceló des Pla, i està prevista una altra instal·lació a la plaça de la Constitució de Pòrtol.

PARQUES Y JARDINES

El Ajuntament instala estructuras de sombra en los parques

El Ajuntament de Marratxí ha destinado 140.000 euros en estructuras de sombra para todos los parques infantiles, a demanda de las familias del municipio. Estas nuevas instalaciones ya han finalizado en Ses Cases Noves, es Figueras, Es Pont d'Inca y la plaza de Can Barceló de Es Pla y está prevista la próxima instalación en la Plaza Constitución de Pòrtol.

CULTURA

Homenatge a Santa Catalina Thomàs

Es Pont d'Inca s'ha acomiadat de les seves festes patronals amb una missa solemne en homenatge a Santa Catalina Thomàs. Els xeremiers de Marratxí i les balladores de l'Escola de Ball des Pont d'Inca varen assistir a l'acte, en el qual també es va retre homenatge a la gent més gran del municipi, Antoni Company i Isabel Ferragut, i al matrimoni Juana García i Jesús Navarro.

CULTURA

Homenaje a Santa Catalina Thomàs

Es Pont d'Inca se ha despedido de sus fiestas patronales con una misa solemne en homenaje a Santa Catalina Thomàs. Los xeremiers de Marratxí y les balladores de la Escuela de Ball d'Es Pont d'Inca acudieron al evento, en el que también se rindió homenaje a los más mayores del municipio, Antonio Company e Isabel Ferragut y el matrimonio formado por Juana García y Jesús Navarro.

ESPORT

Es consolida la segona edició de la Cursa del Fang

El passat dissabte 26 de juliol es va celebrar a Pòrtol i sa Cabaneta una cursa per recaptar fons a favor de l'associació Sonrisa Mèdica. La correguda va passar pels principals carrers dels dos nuclis i pel Museu del Fang. Els guanyadors i els participants varen rebre una medalla, obra d'artesanes siurelleres de Marratxí.

DEPORTE

Se consolida la segunda edición de la Cursa del Fang

El pasado sábado 26 de julio se celebró en Pòrtol y Sa Cabaneta una carrera para recaudar fondos a favor de la asociación Sonrisa Mèdica. La carrera pasó por las principales calles de los dos núcleos y el Museo del Fang. Los ganadores y los participantes recibieron una medalla, obra de artesanas siurelleres de Marratxí.

MEDI AMBIENT

Sanejament i plantació d'arbres

L'Ajuntament ha duit a terme tasques de sanejament de la zona boscosa del carrer dels Prínceps d'Espanya (Es Figuerà). Les feines han consistit a podar i talar arbres morts, triturar matèria vegetal, perfilar i rebaixar arbusts i eliminar residus incontrolats. D'altra banda, s'han plantat 30 arbres, com moreres sense fruit, xicrandes i alzines. Totes aquestes millores han suposat una despesa de 23.534,68 €.

MEDIO AMBIENTE

Saneamiento y plantación de árboles

El Ajuntament ha realizado tareas de saneamiento de la zona boscosa de la calle Príncipes de España (Es Figuerà). Las mejoras han consistido en podar y talar árboles muertos, triturar materia vegetal, perfilar y rebajar arbustos y eliminar residuos incontrolados. Por otro lado, se han plantado 30 árboles, como moreras sin fruto, jacarandas y encinas. Todas estas mejoras han supuesto un gasto de 23.534,68 €.

Pòrtol manté viva la devoció a la Santíssima Trinitat

Pòrtol mantiene viva la devoción a la Santísima Trinitat

Capella de la Santíssima Trinitat.
Pòrtol, 2025.

Un foc que no s'apaga

Entre el fum dels forns i el repic de les campanes, Pòrtol conserva una devoció centenària que continua marcant el pols del municipi de la «terra del fang». La Santíssima Trinitat, patrona dels ollers i gerrers, acompanya des de fa més de tres segles les famílies que modelen el fang a Marratxí. Fe i ceràmica es fonen en un mateix gest: modelar la terra mentre es resa perquè la fornada surti perfecta.

La relació entre l'artesanía del fang i la Santíssima Trinitat arrela a la Mallorca medieval. Des del segle XIV, els gremis de terrissaires, ollers i fabricants de teules cercaren en la Trinitat una guia espiritual per a la seva tasca quotidiana. En un món on la religió impregnava tots els oficis, els artesans del fang veren reflectida la seva essència en el relat bíblic de la creació.

El Gènesi descriu com Déu modela el primer ésser humà a partir del fang de la terra i hi insufla l'alè de la vida. Aquest acte diví d'amassar l'argila per donar-li forma inspirà generacions de terrissaires, que trobaren en la Santíssima Trinitat la imatge perfecta del seu quefer. Per a ells, cada gerra, olla o càntir era més que un simple utensili: era una petita rèplica d'aquell primer gest creador.

No és casual que els tallers medievals adoptassin rituals i oracions abans d'encendre el forn. La matèria primera —argila i aigua— era considerada un do de la natura, però només amb el foc podia transformar-se en una peça útil.

Un fuego que no se apaga

Entre el humo de los hornos y el tañido de las campanas, Pòrtol conserva una devoción centenaria que sigue marcando el pulso del municipio de la “terra del fang”. La Santísima Trinitat, patrona de los olleros y gerreros, acompaña desde hace más de tres siglos a las familias que moldean el barro en Marratxí. Fe y cerámica se funden en un mismo gesto: modelar la tierra mientras se reza para que la hornada salga perfecta.

La relación entre la artesanía del barro y la Santísima Trinitat hunde sus raíces en la Mallorca medieval. Desde el siglo XIV, los gremios de alfareros, olleros y fabricantes de tejas buscaron en la Trinidad una guía espiritual para su labor cotidiana. En una época en la que la religión impregnaba todos los oficios, los artesanos del barro vieron reflejada su esencia en el relato bíblico de la creación.

El Génesis describe cómo Dios modela al primer ser humano a partir del barro de la tierra y sopla en él el aliento de la vida. Este acto divino de “amasar” la arcilla para darle forma inspiró a generaciones de alfareros, que encontraron en la Santísima Trinitat la imagen perfecta de su quehacer. Para ellos, cada jarra, olla o botijo era más que un simple utensilio, era una pequeña réplica de aquel primer gesto creador.

No es casual que los talleres medievales adoptaran rituales y oraciones antes de encender el horno. La materia prima

AÑO 1899 FUNDADA POR
BARTOLOME AMENQUAL

V. NADAI

Aquest procés, que unia terra, aigua, aire i foc, evocava també la presència de la Trinitat: el Pare com a creador, el Fill com a artífex de l'obra terrenal i l'Esperit Sant com l'alè que dona vida a cada peça.

A finals del segle XVII, l'art de fer olles s'assentà definitivament a Marratxí gràcies a Bartomeu Amengual i Catalina Oliver, procedents de ses Olleries, Santa Eugènia. Amb ells va néixer la manufactura portolana, germen de les sagues familiars que han mantingut viva la tradició ceramista durant generacions fins a arribar als nostres dies.

L'any 1789, el viatger Jeroni de Berard documentà nou ollereries actives a Pòrtol. Un segle després, aquest entramat arribà al seu màxim esplendor i convertí el municipi en un dels principals centres de producció ceràmica de Mallorca.

La capelleta, un altar per als olles

El 1899, Bartomeu Amengual i Nadal, mestre oller i cinquena generació de la família fundadora, impulsà la construcció d'una capelleta a l'antiga ollereria de Can Vent. La petita edificació, coronada per un relleu de terra cuita, mostra la Trinitat envoltada de níguls i àngels.

Durant dècades, els artesans del fang hi acudien a resar abans d'encendre el forn. Un parenostre i tres Gloria Patri formaven part del ritual amb què demanaven que la fornada sortís bé. Aquest gest humil es convertí amb el temps en una tradició tan arrelada que fins i tot commogué l'escriptor Miguel de Unamuno durant la seva visita a Marratxí el 1916.

Mossèn Guillem Parets i Santandreu, vicari de Pòrtol aquell any (i posteriorment ecònom de Santa Maria entre 1935 i 1947), relatava que un dia el visitaren el notari Solís i altres senyors procedents de Santa Maria, entre ells Unamuno. El notari li demanà que els acompanyàs a veure com es fabricaven olles i altres objectes de fang. En arribar a Can Vent —la darrera ollereria que visitaren—, els homes, després d'acabar la feina, es dirigiren a la capelleta de la Santíssima Trinitat i resaren. Segons Parets, Unamuno comentà emocionat que aquell senzill acte de devoció l'havia commogut més que molts sermons escoltats al llarg de la seva vida.

Més d'un segle després, la capelleta continua dreta, testimoni d'una fe que, igual que l'ofici del fang, es transmet de pares a fills, mantenint viva la flama espiritual que acompanya cada peça de ceràmica sortida dels forns de Pòrtol.

Enguany, a més, l'Ajuntament ha condicionat la capella, substituint el finestral, restaurant la fusta i afegint focus per realçar-ne l'interior.

—arcilla y agua— era considerada un don de la naturaleza, pero solo mediante el fuego podía transformarse en una pieza útil. Este proceso, que unía tierra, agua, aire y fuego, evocaba también la presencia de la Trinidad. El Padre como creador, el Hijo como artífice de la obra terrenal y el Espíritu Santo como el soplo que da vida a cada pieza.

A finales del siglo XVII, el arte de hacer ollas se asentó definitivamente en Marratxí gracias a Bartomeu Amengual y Catalina Oliver, un matrimonio de pioneros procedentes de les Olleries de Santa Eugènia. Con ellos nació la manufactura portolana, germen de las sagas familiares que han mantenido viva la tradición ceramista durante generaciones hasta llegar a nuestros días.

En 1789, el viajero Jeroni de Berard documentó nueve ollerías activas en Pòrtol. Un siglo después, este entramado alcanzó su máximo esplendor, con más del doble, y convirtió al municipio en uno de los principales centros de producción cerámica de Mallorca.

La capelleta, un altar para los ollers

En 1899, Bartomeu Amengual i Nadal, maestro oller y quinta generación de la familia fundadora, promovió la construcción de una capelleta en la antigua ollería de Can Vent. La pequeña edificación, coronada por un relieve de tierra cocida, muestra a la Trinidad rodeada de nubes y ángeles.

Durante décadas, los artesanos del fang acudían a rezar antes de encender el horno. Un Padrenuestro y tres Gloria Patri formaban parte del ritual con el que pedían que la hornada saliera en su punto. Ese gesto humilde se convirtió con el tiempo en una tradición tan arraigada que incluso conmovió al escritor Miguel de Unamuno durante su visita a Marratxí en 1916.

Mn. Guillem Parets i Santandreu, vicario de Pòrtol en aquel año (y posteriormente ecónomo de Santa Maria entre 1935 y 1947), relataba que un día lo visitaron el notario Solís y otros señores procedentes de Santa Maria, entre ellos, don Miguel de Unamuno. El notario le pidió que los acompañara a ver cómo se fabricaban ollas y otros objetos de barro. Al llegar a Can Vent —la última ollería que visitaron—, los hombres, tras finalizar el trabajo, se dirigieron a la capelleta de la Santíssima Trinitat y rezaron. Según Parets, Unamuno comentó emocionado que aquel sencillo acto de devoción lo había conmovido más que muchos sermones escuchados a lo largo de su vida.

Más de un siglo después, la capelleta sigue en pie, testimonio de una fe que, al igual que el oficio del barro, se transmite de padres a hijos, manteniendo viva la llama espiritual que acompaña cada pieza de cerámica salida de los hornos de Pòrtol.

Este año, además, el Ayuntamiento ha acondicionado la capilla, sustituyendo el ventanal, restaurando la madera y añadiendo focos para realzar el interior.

Festa al carrer de la Trinitat

La devoció a la Santíssima Trinitat transcendeix la intimitat del taller. Cada any, el mes de juny, el carrer de la Trinitat de Pòrtol s'omple de música, jocs populars i la tradicional trencadissa d'olles. La festa, recuperada el 1997 per la veïna Catalina Cabot, reuneix generacions senceres en un homenatge en què devoció i artesanía es troben.

Després de la missa, la celebració es perllonga amb ball pagès i un berenar popular preparat pels veïns.

La imatge de la Trinitat va més enllà de la religió. Simbolitza la unió entre la creació divina i l'humà, la mateixa que dona forma a les peces de fang que han fet famosos Marratxí. La capelleta i la festa anual són expressions del patrimoni cultural immaterial del municipi. En temps de producció industrial, aquestes tradicions resisteixen, recordant que la ceràmica marratxinera no és només tècnica, sinó també comunitat.

«Abans de posar les peces dins el forn, el meu padrí sempre resava; deia que el fang escolta», recorda un ceramista veterà de Pòrtol. Un altre veí apunta: «És el moment de l'any en què tot el poble s'uneix, els vells ollers conten històries, els infats juguen al carrer i tots recordam d'on venim».

L'investigador Biel Massot subratlla la singularitat d'aquesta devoció, que ha sobreviscut a la desaparició dels gremis i es manté com a exemple viu de religiositat popular lligada a l'economia artesanal.

Més de cent anys després que Bartomeu Amengual aixecàs la capelleta, la Santíssima Trinitat continua vetllant per l'art del fang a Pòrtol i sa Cabaneta. Cada fornada, cada oració i cada festa són un pont entre passat i present. A cada forn encès i a cada cor que honra la patrona dels ollers, hi crema la mateixa flama silenciosa que ha acompanyat Marratxí durant segles. ■

Fiesta en el carrer de la Trinitat

La devoción a la Santísima Trinitat trasciende la intimidad del taller. Cada año, en el mes de junio, el carrer de la Trinitat de Pòrtol se llena de música, juegos populares y la tradicional trencadissa d'olles. La fiesta, recuperada en 1997 por la vecina Catalina Cabot, reúne a generaciones enteras en un homenaje donde devoción y artesanía se encuentran.

Tras la misa, la celebración se prolonga con ball pagès y una merienda popular preparada por los vecinos.

La imagen de la Trinitat trasciende lo religioso. Simboliza la unión entre la creación divina y la humana, la misma que da forma a las piezas de barro que han dado fama a Marratxí. La capelleta y la fiesta anual son expresiones del patrimonio cultural inmaterial del municipio. En tiempos de producción industrial, estas tradiciones resisten, recordando que la cerámica marratxinera no es solo técnica, sino también comunidad.

“Antes de meter las piezas en el horno, mi abuelo siempre rezaba; decía que el barro escucha”, recuerda un ceramista veterano de Pòrtol. Otro vecino apunta: “Es el momento del año en que todo el pueblo se une, los viejos ollers cuentan historias, los niños juegan en la calle y todos recordamos de dónde venimos”.

El investigador local Biel Massot subraya la singularidad de esta devoción, que ha sobrevivido a la desaparición de los gremios y se mantiene como ejemplo vivo de religiosidad popular ligada a la economía artesanal.

Más de cien años después de que Bartomeu Amengual levantara la capelleta, la Santísima Trinitat sigue velando por el arte del barro en Pòrtol y Sa Cabaneta. Cada hornada, cada oración y cada fiesta son un puente entre pasado y presente. En cada horno encendido y en cada corazón que honra a la patrona de los ollers, arde la misma llama silenciosa que ha acompañado a Marratxí durante siglos. ■

LA BESTIA DEL MAR

Lida Trupeinen. SEIX BARRAL

Novela històrica que narra com Georg Wilhelm Steller descobreix l'any 1741, durant la travessia entre Àsia i Amèrica, un gegant del Pacífic que posteriorment serà batejat com la vaca marina de Steller. Més d'un segle després, el governador Hampus Furuhielm, obsessionat amb el descobriment, inicia una expedició per recuperar l'esquelet, que restaurarà John Grönvall l'any 1952.

Novela histórica que narra como Georg Wilhelm Steller descubre en 1741, durante la travesía Asia – América, un gigante del pacífico que posteriormente será bautizado como la vaca marina de Steller. Más de un siglo después, el gobernador Hampus Furuhielm, obsesionado con el descubrimiento, inicia una expedición para recuperar el esqueleto que restaurará John Grönvall en 1952.

HISTORIAS DE PEKÍN

David Kidd. LIBROS DEL ASTEROIDE

L'obra recull les memòries de David Kidd, que va viure a Pequín del 1946 al 1950. Quan l'arribada dels comunistes al poder, el 1949, es va casar amb la filla d'una adinerada família xinesa d'aristòcrates i va passar el seu darrer any a la ciutat instal·lat a la mansió familiar, des d'on va ser testimoni de la desaparició de la Xina mil·lenària i de la supressió de les seves tradicions.

La obra cuenta las memorias de David Kidd, que vivió en Pekín de 1946 a 1950. Con la llegada de los comunistas al poder, en 1949, se casó con la hija de una adinerada familia china de aristócratas y pasó su último año en la ciudad instalado en la mansión familiar, desde donde fue testigo de la desaparición de la China milenaria y la supresión de sus tradiciones.

LOS DÍAS CONTADOS

Miklós Bánffy. LIBROS DEL ASTEROIDE

Al segle XX, en una Hongria políticament inestable on comença a evidenciar-se la incapacitat de governar de l'aristocràcia i la inestabilitat política, els tres protagonistes principals —un jove comte, el seu cosí artista i la seva millor amiga— ens relaten els esdeveniments polítics i socials que varen conduir a la caiguda de l'Imperi austrohongarès.

En el siglo XX, en una Hungría políticamente inestable donde se empieza a evidenciar la incapacidad de gobernar de la aristocracia y la inestabilidad política, los tres protagonistas principales —un joven conde, su primo artista y su mejor amiga— nos relatan los acontecimientos políticos y sociales que llevaron a la caída del Imperio austrohúngaro.

AGNÈS

«Tornar a casa és tornar a la meva essència»

Nascuda a Es Pont d'Inca (Marratxí, 1984), Agnès Llobet és una de les creadores més singulars de les Balears. Actriu, poeta i dramaturga, ha desenvolupat una trajectòria entre Mallorca, Barcelona i Madrid que combina compromís, risc i arrels. Actualment, compagina el rodatge de *Sueños de libertad*, una sèrie diària d'Antena 3 en què interpreta Gema Azcona, amb nous projectes d'escriptura i creació teatral que mantenen viva la seva mirada crítica i poètica. Parlem amb ella sobre què suposa tornar a l'illa, crear des d'aquesta terra i mantenir-se fidel a una veu pròpia.

"Volver a casa es volver a mi esencia"

Nacida en Es Pont d'Inca (Marratxí, 1984), Agnès Llobet es una de las creadoras más singulares de Baleares. Actriz, poeta y dramaturga, ha desarrollado una trayectoria entre Mallorca, Barcelona y Madrid que combina compromiso, riesgo y raíces. Actualmente compagina el rodaje de *Sueños de libertad*, una serie diaria de Antena 3 en la que interpreta a Gema Azcona, con nuevos proyectos de escritura y creación teatral que mantienen viva su mirada crítica y poética. Hablamos con ella sobre lo que supone volver a la isla, crear desde esta tierra y mantenerse fiel a una voz propia.

Actriu i poeta / Actriz y poeta

LLOBET

Agnès Llobet és una actriu que escriu o una poeta que actua?

Diria que som actriu d'origen, però la paraula sempre m'ha cridat. A casa, la lectura i l'expressió han estat essencials; de petita recitava poesia tancada dins el lavabo, entre llàgrimes i miralls. La meua primera pulsio era escènica: recitar, comunicar, sentir un auditori invisible. Amb els anys, la paraula va voler créixer, expandir-se: poesia, narrativa, dramatúrgia, guió... Com si cada angle nou fos una altra manera d'habitar la veu. Però l'arrel és l'actriu. I sempre dic que actuar és estar al servei d'alguna cosa més gran que una mateixa.

Un abans i un després a la teua carrera...

Parlaria de tres persones clau que m'han empès a fer salts de creixement com a actriu: Emilià Carilla, Joan Carles Bellviure i Iñaki Peñafiel. Tres directors que m'han eixamplat la mirada artística, el llenguatge interpretatiu, la relació amb l'escriptura i fins i tot la percepció que tenia de mi mateixa, en termes artístics. A tots tres els agraesc de tot cor el que m'han ensenyat.

Els teus papers solen tenir molta càrrega social o femenina...

Triar és un privilegi en el nostre ofici. Pocs ho poden fer. Però sí que crec en la valentia de dir que no. Jo, quan ho he fet, no me n'he penedit mai. També crec que, quan dius que sí, ho has de defensar amb tot. Moltes vegades no he pogut triar, però intent que cada projecte ressoni amb els meus valors. Quan això passa, l'ofici es transforma en missió.

I dels papers que has fet, quins han estat els que t'han deixat més empremta, i per què?

Sí, clarament en destacaria dos. La sonata del silenci en va ser un. Era un personatge secundari molt fosc, però ple de matisos, amb molt d'espai per crear des de la intuïció. Em va exigir trobar llum dins la foscor, humanitat dins el dol. Iñaki Peñafiel va ser el millor director que podria haver tengut en aquell moment tan màgic com era el meu primer prime time nacional; ell em va donar molta llibertat creativa, i això ho vaig viure com una confiança molt gran. Em sentia escoltada, sostinguda.

El segon va ser Amor de cans. Venia d'estar un temps a Madrid, vaig passar el càsting i vaig poder fer un personatge que era un caramellet: poètic, excèntric, la consciència dels altres. El vaig voler fer coherent amb una realitat mental diferent: subtilment dins l'espectre d'Asperger, perquè fos una presència desencaixada però més lúcida que la resta.

Les teves arrels mallorquines travessen la teua obra, els teus versos i la teua manera d'entendre la interpretació. Com es manifesta l'illa en la teua feina?

D'entrada, per la necessitat de ser multidisciplinària: aquí fer una sola cosa no basta per viure. La dificultat de sostenir projectes et fa resistent, però també creativa, espontània. Mallorca —i en general les Illes— té aquesta dualitat entre la

¿Agnès Llobet es una actriz que escribe o una poeta que actúa?

Diría que soy actriz de origen, pero la palabra siempre me ha llamado. En casa, la lectura y la expresión siempre han sido esenciales; de niña recitaba poesía encerrada en el baño, entre lágrimas y espejos. Mi primer impulso era escénico: recitar, comunicar, sentir un auditorio invisible. Con los años, la palabra quiso crecer, expandirse: poesía, narrativa, dramaturgia, guion... Como si cada ángulo nuevo fuera otra manera de habitar la voz. Pero la raíz es la actriz. Y siempre digo que actuar es estar al servicio de algo más grande que una misma.

Un antes y un después en tu carrera...

Hablaría de tres personas clave que me han impulsado a dar saltos de crecimiento como actriz: Emilià Carilla, Joan Carles Bellviure e Iñaki Peñafiel. Tres directores que ampliaron mi mirada artística, mi lenguaje interpretativo, mi relación con la escritura e incluso la percepción que tenía de mí misma en términos artísticos. A los tres les agradezco de corazón lo que me han enseñado.

Tus papeles suelen tener mucha carga social o femenina...

Elegir es un privilegio en nuestro oficio. Pocos pueden hacerlo. Pero sí creo en la valentía de decir que no. Yo, cuando lo he hecho, nunca me he arrepentido. También creo que, cuando dices que sí, has de defenderlo con todo. Muchas veces no he podido elegir, pero intento que cada proyecto resuene con mis valores. Cuando eso ocurre, el oficio se transforma en misión.

Y de los papeles que has hecho, ¿cuáles han sido los que más huella te han dejado y por qué?

Claramente destacaría dos. La sonata del silencio fue uno. Era un personaje secundario muy oscuro, pero lleno de matices, con mucho espacio para crear desde la intuición. Me exigí encontrar luz en la oscuridad, humanidad en el duelo. Iñaki Peñafiel fue el mejor director que podría haber tenido en ese momento tan mágico como fue mi primer prime time nacional; me dio mucha libertad creativa, y eso lo viví como una gran muestra de confianza. Me sentí escuchada, respaldada.

El segundo fue Amor de cans. Venía de estar un tiempo en Madrid, pasé el casting y pude hacer un personaje que era un caramelo: poético, excéntrico, la conciencia de los demás. Quise interpretarlo de forma coherente con una realidad mental distinta: sutilmente dentro del espectro Asperger, para que fuera una presencia desajustada pero más lúcida que el resto.

Tus raíces mallorquinas atraviesan tu obra, tus versos y tu manera de entender la interpretación. ¿Cómo se manifiesta la isla en tu trabajo?

De entrada, por la necesidad de ser multidisciplinaria: aquí hacer una sola cosa no basta para vivir. La dificultad de sostener proyectos te hace resistente, pero también creativa, espontánea. Mallorca —y en general las islas— tiene esta dualidad entre la calma y la tensión. Y de esa contradicción

calma i la tensió. I d'aquesta contradicció neix una creativitat honesta, menys contaminada. Et fa tirar endavant per instint, amb confiança interior: «Ho faig, hi confii. Constant».

Hi ha alguna figura mentora o una experiència primerenca que fos determinant?

Na Leona Di Marco. Va ser clau per a diverses generacions d'artistes a les Balears. Tot i la seva trajectòria internacional (va treballar amb Arthur Miller), no se la va reconèixer prou. A la seva escola de teatre hi vaig començar de nina, i em va marcar profundament. Era una directora italoamericana amb una carrera teatral sòlida als EUA. Va fundar el Centre Dramàtic Di Marco a Marratxí, i va formar actors, dramaturgs i directors amb una mirada exigent i avantguardista.

Quins són els reptes d'aquesta dualitat illa – gran ciutat?

El regal és mantenir-te activa dins i fora, però és molt exigent. Anys viatjant cada setmana entre Madrid i Mallorca. Has de fer molta feina invisible per mantenir obertes les finestres creatives.

Com ha estat la teva vida recent combinant rodatges, maternitat, escriptura i vida personal?

Una bogeria creativa i un ritme vertiginós: vàrem anar a viure a Madrid quan la nostra filla tenia un any i mig per rodar una sèrie diària i, alhora, acabar una novel·la amb data d'entrega. L'esgotament ha estat absolut, però també molt creatiu. Quan estàs tan cansada cauen els filtres, et buides i surt allò cru i sincer. El personatge de la sèrie va créixer de la mateixa manera: aquí i ara, intuïció i proposta. La maternitat m'ha donat una necessitat enorme de crear, una manera de tornar a mi després d'haver donat tant per fer créixer una nova vida. Tot i l'esgotament, ha estat una etapa intensament fructífera i inspiradora.

Quin missatge t'agradaria donar a les joves creadores que, com tu, parteixen d'una illa somiant de triomfar?

El primer és tenir clar què entens per «triomfar». Has de saber què esperes d'aquest ofici, perquè és un ofici amb molts d'oficis dins. El que a mi m'omple pot no omplir-te a tu. Troba el teu camí. Forma't, no et conformis, qüestiona-ho tot, constantment. Cerca mestres, viatja, construeix. No pensis en petit o gran: pensa en profunditat. I sobretot, entén que això és una cursa de fons. Hi haurà dies de llum i dies d'ombra. Treballa per cultivar un prestigi, no la fama. ■

nace una creatividad honesta, menos contaminada. Te impulsa a seguir adelante por instinto, con confianza interior: «Lo hago, confío en ello. Constante».

¿Hay alguna figura mentora o una experiencia temprana que fuera determinante?

Leona Di Marco. Fue clave para varias generaciones de artistas en Baleares. A pesar de su trayectoria internacional (trabajó con Arthur Miller), no fue suficientemente reconocida. En su escuela de teatro empecé de niña, y me marcó profundamente. Era una directora italoamericana con una sólida carrera teatral en Estados Unidos. Fundó el Centre Dramàtic Di Marco en Marratxí y formó a actores, dramaturgos y directores con una mirada exigente y vanguardista.

¿Cuáles son los retos de esa dualidad isla – gran ciudad?

El regalo es mantenerte activa dentro y fuera, pero es muy exigente. Años viajando cada semana entre Madrid y Mallorca. Has de hacer mucho trabajo invisible para mantener abiertas las ventanas creativas..

¿Cómo ha sido tu vida reciente combinando rodajes, maternidad, escritura y vida personal?

Una locura creativa y un ritmo vertiginoso: nos mudamos a Madrid cuando nuestra hija tenía un año y medio para rodar una serie diaria y, al mismo tiempo, terminar una novela con fecha de entrega. El agotamiento ha sido absoluto, pero también muy creativo. Cuando estás tan cansada caen los filtros, te vacías y aparece lo crudo y sincero. El personaje de la serie creció de la misma manera: aquí y ahora, intuición y propuesta. La maternidad me ha dado una necesidad enorme de crear, una forma de volver a mí después de haber dado tanto para hacer crecer una nueva vida. A pesar del cansancio, ha sido una etapa intensamente fructífera e inspiradora.

¿Qué mensaje te gustaría dar a las jóvenes creadoras que, como tú, parten de una isla soñando con triunfar?

Lo primero es tener claro qué entiendes por «triunfar». Debes saber qué esperas de este oficio, porque es un oficio con muchos oficios dentro. Lo que a mí me llena puede que a ti no. Encuentra tu camino. Fórmate, no te conformes, cuestiona todo, constantemente. Busca maestros, viaja, construye. No pienses en pequeño o grande: piensa en profundidad. Y sobre todo, entiende que esto es una carrera de fondo. Habrá días de luz y días de sombra. Trabaja para cultivar prestigio, no fama. ■

L'exbatle de Marratxí Miquel Bestard ja té una plaça a Es Pont d'Inca

L'Ajuntament de Marratxí ha inaugurat oficialment la remodelació de la plaça situada al voltant de l'església des Pont d'Inca, que a partir d'ara du el nom de plaça de Miquel Bestard, en homenatge a l'exbatle nascut en aquest mateix nucli l'any 1942, que va exercir com a màxim representant municipal en tres etapes: 1991-1993, 1997-2001 i 2002-2005.

La reforma ha suposat una inversió de 728.802,11 € i ha transformat completament aquest espai històric, molt transitat i considerat un punt neuràlgic de trobada per als veïns, especialment per la seva proximitat a l'església. Entre les millores que s'hi han duit a terme destaquen la creació d'un nou parc infantil en un espai més ombrívol, la renovació de la pista multiesportiva amb un canvi d'orientació, i la instal·lació d'una nova zona pavimentada que permet fer foc directament a terra i que servirà per a torrades populars.

També s'ha reforçat la seguretat i l'accessibilitat, amb la supressió de barreres arquitectòniques i la renovació del

paviment. El carrer de Santa Catalina Thomàs ha estat asfaltat i s'hi han afegit noves places d'aparcament, de manera que s'ha millorat la mobilitat dels veïns i dels visitants.

Durant l'acte d'inauguració es va descobrir un bust commemoratiu del senyor Miquel Bestard, en presència de la seva família, veïnats, autoritats i representants del teixit associatiu local. La seva vídua, Teresa Matas, va recordar la vocació de servei del seu marit amb paraules emotives: «Tot i haver rebut moltes ofertes, sempre va voler ser el batle del seu poble». El batle, Jaume Llompart, va remarcar: «Avui retem tribut a Miquel Bestard, un referent de servei públic i compromís amb Marratxí. Aquesta plaça simbolitza l'agraïment de tot un poble a qui va dedicar tants d'anys a millorar el nostre municipi».

Amb aquesta actuació, el consistori dona resposta a una demanda històrica dels veïns d'Es Pont d'Inca: dignificar un espai de gran valor patrimonial i social, i preservar la memòria d'un dels seus batles més estimats.

El exalcalde de Marratxí Miquel Bestard ya tiene una plaza en Es Pont d'Inca

El Ayuntamiento de Marratxí ha inaugurado oficialmente la remodelación de la plaza situada alrededor de la iglesia de Es Pont d'Inca, que a partir de ahora lleva el nombre de plaza de Miquel Bestard, en homenaje al exalcalde nacido en este mismo núcleo en 1942, que ejerció como máximo representante municipal en tres etapas: 1991-1993, 1997-2001 y 2002-2005.

La reforma ha supuesto una inversión de 728.802,11 € y ha transformado completamente este espacio histórico, muy transitado y considerado un punto neurálgico de encuentro para los vecinos, especialmente por su proximidad a la iglesia. Entre las mejoras realizadas destacan la creación de un nuevo parque infantil en un espacio con más sombra, la renovación de la pista multideportiva con un cambio de orientación, y la instalación de una nueva zona pavimentada que permite hacer fuego directamente en el suelo y que servirá para torradas populares.

También se ha reforzado la seguridad y la accesibilidad, con la supresión de barreras arquitectónicas y la renovación

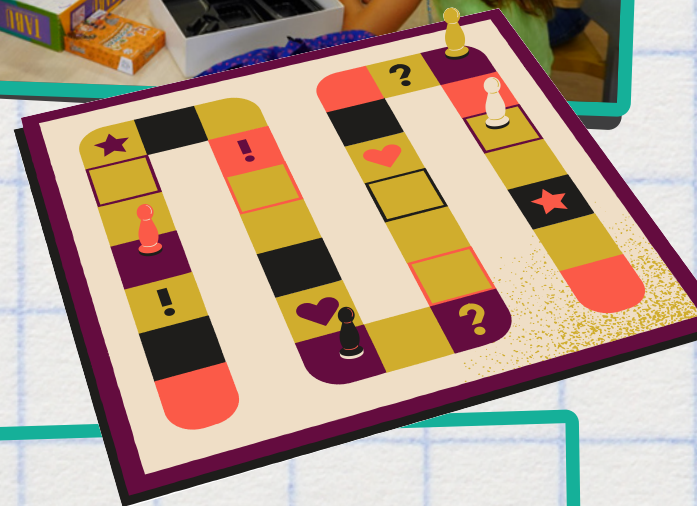
del pavimento. La calle de Santa Catalina Thomàs ha sido asfaltada y se han añadido nuevas plazas de aparcamiento, mejorando así la movilidad de vecinos y visitantes.

Durante el acto de inauguración se descubrió un busto conmemorativo del señor Miquel Bestard, en presencia de su familia, vecinos, autoridades y representantes del tejido asociativo local. Su viuda, Teresa Matas, recordó la vocación de servicio de su marido con unas emotivas palabras: «A pesar de haber recibido muchas ofertas, siempre quiso ser el alcalde de su pueblo». El alcalde, Jaume Llompart, destacó: «Hoy rendimos tributo a Miquel Bestard, un referente de servicio público y compromiso con Marratxí. Esta plaza simboliza el agradecimiento de todo un pueblo a quien dedicó tantos años a mejorar nuestro municipio».

Con esta actuación, el consistorio da respuesta a una demanda histórica de los vecinos de Es Pont d'Inca: dignificar un espacio de gran valor patrimonial y social, y preservar la memoria de uno de sus alcaldes más queridos.

Jocs a la biblio

Quan arriba l'estiu, tot convida a jugar: tenim més temps lliure, fa bon temps i els dies s'allarguen. A la Biblioteca d'Es Pont d'Inca, això es nota. Durant els mesos de juliol i agost, el que abans era només un espai tranquil per llegir o estudiar, ara també s'ha convertit en un lloc genial per jugar a jocs de taula, passar-ho bé, descobrir opcions noves d'entreteniment i fer amics.

En Nico ho té clar: «Venc des de principi de juliol i m'ha encantat. He jugat a jocs que no havia vist mai i m'han sorprès molt. Són molt més divertits del que em pensava». En el seu grupet de cinc també hi ha n'Emma: «Nosaltres som cosins i he convidat una amiga. Cada dia intentem provar un joc diferent». El seu preferit és Tabú, «ens ha semblat el més divertit!».

Usuaris de totes les edats aprofiten per venir els dimarts i els dijous, de les 11 h a les 13 h. Són dues horetes per jugar, riure, fer equip i també descobrir jocs «que ni sabies que existien». A vegades mirem un joc i no sabem ni què és, però llegim les instruccions i ens posam a jugar», diu na Sol.

No solen estar tres hores amb el mateix joc: «Depèn de quin joc sigui, podem jugar màxim mitja hora. Si ens avorrim o no l'entendem, canviem i en començam un altre. A vegades no els acabam!», diuen tots plegats.

Per a alguns, aquesta activitat a la biblioteca és una novetat, però d'altres ja coneixien un projecte relacionat perquè havien assistit a un curset de rol. «L'any passat vàrem fer jocs de

rol. Era com jugar dins una història, més complicat però molt divertit», somriu n'Emma.

Famílies amb infants més petits també hi participen, com és el cas de n'Alicia, veïna d'Es Pont d'Inca, que ve a jugar amb els seus tres fills: «Vàrem venir la setmana passada i ens va encantar. Ho hem recomanat a familiars i avui han vingut per primera vegada. Els ha agradat tant que repetim. La idea és venir cada dimarts i dijous».

Fins i tot aprofiten per endur-se'n jocs a casa i jugar en família. «La setmana passada en vàrem agafar un per jugar a casa i, ja que hi som, també aprofitam per agafar llibres», diu.

L'objectiu? Fer alguna cosa divertida amb els amics o la família, allunyats de pantalles, i descobrir un munt de jocs que et poden enganxar més del que et penses. Si encara no hi has anat, fes via i ves-hi! Els dimarts i els dijous de juliol i agost, a la Biblioteca d'Es Pont d'Inca, des les 11 a les 13 h.

Cuando llega el verano, todo invita a jugar: tenemos más tiempo libre, hace buen tiempo y los días se alargan. En la Biblioteca de Es Pont d'Inca, eso se nota. Durante los meses de julio y agosto, lo que antes era solo un espacio tranquilo para leer o estudiar, también se ha convertido en un lugar genial para jugar a juegos de mesa, pasarlo bien, descubrir nuevas opciones de entretenimiento y hacer amigos.

Nico lo tiene claro: "Vengo desde principios de julio y me ha encantado. He jugado a juegos que no había visto nunca y me han sorprendido mucho. ¡Son mucho más divertidos de lo que pensaba!". En su grupito de cinco también está Emma: "Nosotros somos primos y he invitado a una amiga. Cada día intentamos probar un juego diferente". Su favorito es Tabú, "¡nos ha parecido el más divertido!".

Usuarios de todas las edades aprovechan para venir los martes y jueves, de 11 h a 13 h. Son dos horitas para jugar, reír, hacer equipo y también descubrir juegos "que ni sabías que existían. A veces vemos un juego y no sabemos ni lo que es, pero leemos las instrucciones y nos ponemos a jugar", cuenta Sol.

No suelen estar tres horas con el mismo juego: "Depende del juego, podemos jugar como máximo media hora. Si nos aburrimos o no lo entendemos, cambiamos y empezamos otro. ¡A veces ni los terminamos!", dicen entre todos.

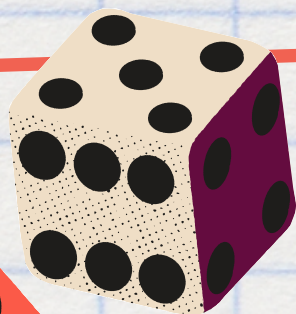
Para algunos, esta actividad en la biblioteca es una novedad, pero otros ya conocían un proyecto parecido porque habían asistido a un

curso de rol. "El año pasado hicimos juegos de rol. Era como jugar dentro de una historia, más complicado pero muy divertido", recuerda Emma con una sonrisa.

También participan familias con niños más pequeños, como Alicia, vecina de Es Pont d'Inca, que viene a jugar con sus tres hijos: "Vinimos la semana pasada y nos encantó. Se lo recomendamos a la familia y hoy han venido por primera vez. Les ha gustado tanto que repetimos. La idea es venir cada martes y jueves".

Incluso aprovechan para llevarse juegos a casa y jugar en familia. "La semana pasada cogimos uno para jugar en casa y, ya que estamos, también aprovechamos para llevarnos libros", cuenta.

¿El objetivo? Hacer algo divertido con amigos o en familia, lejos de las pantallas, y descubrir un montón de juegos que pueden enganchar más de lo que crees. Si aún no has ido, ¡anímate! Los martes y jueves de julio y agosto, en la Biblioteca de Es Pont d'Inca, de 11 a 13 h.

Juegos en la biblio

CLUB D'ESPLAI UTOPIA-JOVENT

📍 C/ de Santa Catalina Thomàs, 38. Secretaria: dimarts i dijous de 17.30 a 19h.

✉ secretaria@esplaiutopia.com

📷 @esplaiutopia

☎ 971 276 947

🖱 esplaiutopia.com

Quina és la vostra tasca principal?

La nostra tasca principal és crear un espai d'oci i temps lliure saludable dedicat a la integració i socialització d'infants i joves a Es Pont d'Inca. No tan sols passam l'estona, sinó que treballem valors com l'amistat, la companyonia, la tolerància, el respecte i la cohesió social.

Per què és important la vostra tasca?

En primer lloc, en una etapa crucial del desenvolupament dels infants i joves, els ajudam a madurar, a adquirir valors i a aprendre a conviure i treballar en equip. En segon lloc, som un motor de vida a Es Pont d'Inca. Des dels nostres inicis a la plaça de la parròquia, els nins i nines han omplert el poble de vida cada dissabte.

D'altra banda, ens esforçam per ser un esplai obert i facilitador, sense que la situació econòmica o les capacitats diferents siguin un impediment per a cap família o persona.

Quan va sorgir la iniciativa?

El Club d'Esplai Utopia-Jovent va obrir oficialment les portes el 2004, però la iniciativa va sorgir a finals de 2002 quan en Tomeu Suau, rector de la parròquia des Pont d'Inca, va identificar la necessitat d'oferir un recurs de lleure educatiu per als infants i joves del poble. Ell en va ser el motor inicial, ja que va cercar el suport d'altres esplais i va col·laborar amb joves de la zona per començar a dinamitzar activitats. Aquesta tasca va ser fonamental per conformar el grup de monitors que avui dia coneixem.

Quants membres sou?

Actualment, comptam amb uns 378 infants i joves. A ells s'hi suma un equip de 53 monitors i monitoras i 8 coordinadors, tots voluntaris. A més de 2 persones a l'equip de gestió. D'altra banda, no ens podem oblidar de les famílies, un pilar bàsic de la nostra gran comunitat.

¿Cuál es vuestra tarea principal?

Nuestra labor principal es crear un espacio de ocio y tiempo libre saludable dedicado a la integración y socialización de niños y jóvenes en Es Pont d'Inca. No solo pasamos el rato, sino que trabajamos valores como la amistad, el compañerismo, la tolerancia, el respeto y la cohesión social.

¿Por qué es importante vuestra labor?

En primer lugar, en una etapa crucial del desarrollo de niños y jóvenes, les ayudamos a madurar, adquirir valores y aprender a convivir y trabajar en equipo. En segundo lugar, somos un motor de vida en Es Pont d'Inca. Desde nuestros inicios en la plaza de la parroquia, los niños y niñas han llenado el pueblo de vida cada sábado.

Por otro lado, nos esforzamos por ser un esplai abierto y facilitador, sin que la situación económica o las diferentes capacidades sean un impedimento para ninguna familia o persona.

¿Cuándo surgió la iniciativa?

El Club d'Esplai Utopia-Jovent abrió oficialmente sus puertas en 2004, pero la iniciativa surgió a finales de 2002 cuando Tomeu Suau, párroco de la parroquia de Es Pont d'Inca, identificó la necesidad de ofrecer un recurso de ocio educativo para los niños y jóvenes del pueblo. Él fue el motor inicial, ya que buscó el apoyo de otros esplais y colaboró con jóvenes de la zona para comenzar a dinamizar actividades. Esta labor fue fundamental para conformar el grupo de monitores que conocemos hoy.

¿Cuántos miembros sois?

Actualmente, contamos con unos 378 niños y jóvenes. A ellos se suma un equipo de 53 monitores y monitoras y 8 coordinadores, todos voluntarios, además de 2 personas en

Des dels nostres inicis, més de 2.700 persones inscrites han format part de la nostra història. Estam enormement agraïts a tots ells per fer possible el Club d'Esplai Utopia-Jovent.

Quines iniciatives destacades de l'estiu? I de la resta de l'any?

L'estiu és el moment culminant de la nostra activitat anual, amb els campaments d'estiu com a epicentre. Cada grup d'edat té el seu campament adaptat, amb un augment progressiu de l'aventura i la dificultat, ja que depenen de l'etapa van a la serra de Tramuntana o al camí de Santiago. Durant el curs, les activitats principals, que es fan en dissabte, inclouen tallers, sortides temàtiques, excursions, acampades i un cor. ■

el equipo de gestión. Por otro lado, no podemos olvidarnos de las familias, un pilar básico de nuestra gran comunidad.

Desde nuestros inicios, más de 2.700 personas inscritas han formado parte de nuestra historia. Estamos enormemente agradecidos a todos ellos por hacer posible el Club d'Esplai Utopia-Jovent.

¿Qué iniciativas destacarías del verano? ¿Y del resto del año?

El verano es el momento culminante de nuestra actividad anual, con los campamentos de verano como epicentro. Cada grupo de edad tiene su campamento adaptado, con un aumento progresivo de la aventura y la dificultad, ya que, dependiendo de la etapa, van a la sierra de Tramuntana o al Camino de Santiago. Durante el curso, las actividades principales, que se realizan los sábados, incluyen talleres, salidas temáticas, excursiones, acampadas y un coro. ■

NO SIGUIS **CURTET**

CIRCULA BÉ EN PATINET

**REFLECTANT
OBLIGATORI**

**RECOMANAT
L'ÚS DE CASC**

**ÚS DE LLUMS
OBLIGATORI**

**COMPONENTS
HOMOLOGATS**

**PROHIBIT L'ÚS
D'AURICULARS**

**PROHIBIT
CARREGAR**

L'EDAT PERMESA MÍNIMA ÉS 16 ANYS

JOVES D'ENTRE 14 I 16 ANYS EL PODEN FER SERVIR PER ANAR A CENTRES EDUCATIS O ACTIVITATS EXTRAESCOLARS I ESPORTIVES

NOMÉS ES PERMET L'ÚS UNIPERSONAL

CREUAR PASSOS DE VIANATS A PEU

CIRCULA FORA ALCOHOL O DROGUES

**ZONES RESERVADES PER A BICICLETES
I LLOCS ESPECÍFICAMENT HABILITATS**

ASSEGURANÇA OBLIGATORIA

**COBERTURA IGUAL O SUPERIOR
A 120.000€**

NO

- VORAVIES
- VIES INTERURBANES.
- AUTOPISTES I AUTOVIES.

- INFRACCIONS -

LLEUS 100€

GREUS 200€

MOLT GREUS 500€

Ajuntament
de Marratxí

**POLICIA LOCAL
MARRATXÍ**